

~~Α~~ Ω

ΜΙΛΩ

Μιλῶ γιά τά τελευταῖα σαλπίσματα
τῶν νικημένων στρατιωτῶν,
γιά τα τελευταῖα κουρέλια,
ἀπό τά γιορτινά μας φορέματα,
γιά τά παιδιά μας,
πού πουλᾶν τσιγάρα στούς διαβάτες.

Μιλῶ γιά τά λουλούδια,
πού μαραθῆκανε στούς τάφους
καί τά σαπίζει ἡ βροχή,
γιά τά σπίτια πού χάσκουνε,
δίχως παράθυρα
σάν κρανία ξεδοντιασμένα,
γιά τα κορίτσια πού ζητιανεύουν
δείχνοντας στά στήθια
τίς πληγές τους.

Μιλῶ γιά τίς ξυπόλυτες τίς μάνες
πού σέρνονται στά χαλάσματα,
γιά τίς φλεγόμενες πόλεις,
τά σωριασμένα κουφάρια στούς δρόμους,
τούς μαστροπούς ποιητές,
πού τρέμουνε τίς νύχτες
στά κατώφλια.

Handwritten scribbles at the top of the page.

1911

...to the ...
...to the ...
...to the ...
...to the ...
...to the ...

...to the ...
...to the ...
...to the ...
...to the ...
...to the ...
...to the ...
...to the ...
...to the ...

...to the ...
...to the ...
...to the ...
...to the ...
...to the ...
...to the ...
...to the ...
...to the ...

ΜΙΑΣ (6ωσχακ)

Μιλῶ γιά τίς ἀτέλειωτες νύχτες
ὄταν τό φῶς λιγοστεύει
τά ξημερώματα,
γιά τά φορτωμένα καμιόνια
καί τούς βηματισμούς
στίς ὑγρές πλάκες.

Μιλῶ γιά τα προαύλια τῶν φυλακῶν
καί γιά τό δάκρυ τοῦ μελλοθανάτου.

Μά πιά πολύ μιλῶ
γιά τούς ψαράδες,
π' ἀφήσανε τά δίχτυα τους
καί πήρανε τά βήματά Του
κι ὄταν Αὐτός κουράστηκε,
αὐτοί δέν ξαποστάσαν
κι ὄταν Αὐτός τούς πρόδωσε,
αὐτοί δέν ἀρνηθῆκαν
κι ὄταν Αὐτός δοξάστηκε,
αὐτοί στρέψαν τά μάτια
κι οἱ σύντροφοι τούς φτύνανε
καί τούς σταυρῶνάν
κι αὐτοί γαλήνιοι,
τό δρόμο παίρνουνε π' ἄκρη δεν ἔχει
χωρίς τό βλέμμα τους
να σκοτεινιάσει ἢ νά λυγίσει.
ἽΟρθιοι καί μόνοι
μέσ στή φοβερή ἐρημιά τοῦ πλήθους.

ΧΑΡΗΣ, 1944

Ήμασταν ὄλοι μαζί
καί ξεδιπλώναμε ἀκούραστα τίς ὥρες μᾶς.
Τραγουδοῦσαμε σιγά
γιά τίς μέρες πού θάρχόντανε
φορτωμένες πολύχρωμα ὀράματα.
Αὐτός τραγουδοῦσε
σωπαίναμε
ἢ φωνή του ξυπνοῦσε
μικρές πυρκαγιές.
Χιλιάδες μικρές πυρκαγιές
πού πυρπολοῦσαν τή νιότη μας.
Μερόνυχτα ἔπαιζε τό κρυφτό
μέ τό θάνατο,
σέ κάθε γωνιά καί σοκάκι.
Λαχταροῦσε,
ξεχνώντας τό δικό του κορμί,
νά χαρίσει στούς ἄλλους
μιάν ἄνοιξη.
Ήμασταν ὄλοι μαζί
μά θαρρεῖς πώς αὐτός
ἦταν ὄλοι.
Μιά μέρα μᾶς σφύριξε
κάποιος στ' αὐτί
«πέθανε ὁ Χάρης».
Σκοτώθηκε ἢ κάτι τέτοιο.
Λέξεις πού τίς ἀκοῦμε κάθε μέρα.
Κανείς δέν τόν εἶδε
ἦταν σούρουπο
θάχε σφιγμένα τά χέρια
ὅπως πάντα.
Στά μάτια του χαράχτηκεν

Πληρωτὸν δὲν ἔχει
καὶ ἐπιχειρῶν ἀποδοτὰ τῆς ἐπιπέδου

Ἐπιχειρῶν δὲν ἔχει
τῆς ἐπιπέδου καὶ ἀποδοτὰ
ἀποδοτὰ καὶ ἐπιχειρῶν
ἀποδοτὰ

Ἐπιχειρῶν δὲν ἔχει
καὶ ἐπιχειρῶν
Ἐπιχειρῶν δὲν ἔχει
καὶ ἐπιχειρῶν
Ἐπιχειρῶν δὲν ἔχει
καὶ ἐπιχειρῶν

Ἐπιχειρῶν δὲν ἔχει
καὶ ἐπιχειρῶν

Ἐπιχειρῶν δὲν ἔχει
καὶ ἐπιχειρῶν

Ἐπιχειρῶν δὲν ἔχει
καὶ ἐπιχειρῶν

Ἐπιχειρῶν δὲν ἔχει
καὶ ἐπιχειρῶν

Ἐπιχειρῶν δὲν ἔχει
καὶ ἐπιχειρῶν

Ἐπιχειρῶν δὲν ἔχει
καὶ ἐπιχειρῶν

ο ΧΑΡΗΣ (σωίχες)

ἄσθηστα ἢ χαρά
τῆς καινούριας ζωῆς.
Μά ὄλ' αὐτά ἦταν ἀπλά
κι ὁ καιρός εἶναι λίγος.
Κανείς δέν προφταίνει.
Δέν εἴμαστε ὅλοι μαζί:
Δυό-τρεῖς ξενιτεύτηκαν.
Τράβηξεν ὁ ἄλλος μακριά
μ' ἓνα φέρσιμο ἀόριστο
κι ὁ Χάρης σκοτώθηκε.
Φύγανε κι ἄλλοι μᾶς ἦρθαν
καινούριοι γेमίσαν οἱ δρόμοι
τό πλῆθος ξεχύνεται ἀβάσταχτο
ἀνεμίζουνε πάλι σημαῖες.
Μαστιγώνει ὁ ἀέρας τὰ λάβαρα
μές στό χάος κυματίζουν τραγούδια·
ἄν μέσ στίς φωνές
πού τὰ βράδια τρυποῦνε
ἀνελέητα τὰ τεῖχη,
ξεχώρισες μία, εἶναι ἡ δική του·
ἀνάβει μικρές πυρκαγιές
χιλιάδες μικρές πυρκαγιές
πού πυρπολοῦν τήν ἀτίθαση νιότη μας
εἶν' ἡ δική του φωνή
πού βουίζει στό πλῆθος
τριγύρω σάν ἥλιος
π' ἀγκαλιάζει τόν κόσμο
καί σπαθίζει τίς πίκρες
σάν ἥλιος (πού μᾶς δείχνει
σάν ἥλιος λαμπρός), τίς χρυσές πολιτεῖες
πού ξανοίγονται μπρός μας λουσμένες
στήν ἀλήθεια καί στό αἶθριο φῶς.

Ἰουλῆς 1969

